

kjøbe til fuld Eiendom med en moderat første Prioritet. — Der er endelig i denne Paragraf endnu den Uoverensstemmelse, at Mindretallet har ment, at der burde gives Formanden i Kommissionen en Ret til at standse Udførelsen af en af Kommissionen tagen Beslutning og indstille Sagen til Ministerens Afgjørelse. Den ærede Ordfører mente, at man ved at vedtage noget Saadant i Virkeligheden vil lægge Raadigheden i disse Forhold i Formandens Hænder, forsaavidt nemlig Formanden skulde kunne gjøre sikker Regning paa at finde Medhold hos Ministeren, naar han var uenig med de to andre Medlemmer af Kommissionen. Jeg tror, at denne Opfattelse er urigtig. Det har været den Forudsætning, hvorpaa Mindretallet er gaaet ud, at, naar det bestemtes, at Sagen skulde ordnes paa den af Mindretallet foreslåede Maade, skulde der naturligvis aflægges Beretning om den Maade, hvorpaa de her omhandlede Salg ere fremmede, og der maatte da naturligvis ogsaa gives Underretning om, hvorvidt Salgene vare foregaaede i Uoverensstemmelse med Kommissionens Indstilling, eller om Formanden havde fundet sig foranlediget til at gjøre Brug af den Myn- dighed, som her er Tale om at give ham, og i saa Tilfælde hvad Ministeren havde afgjort. Jeg tror, at man kan være ganske overbevist om, at, naar Sagen ordnes paa den Maade, vil hverken Formanden i Kommissionen lettelig gjøre Brug af sin Ret til at standse Kommissionens Beslutnings Udførelse, og ikke heller vil der være nogen Fristelse for Ministeren til i disse Tilfælde at holde sig til Formanden og gaa imod, hvad de to andre Medlemmer af Kommissionen maatte indstille. Der kan vanskeligt her være Tale om nogen forudfattet Mening eller nogen i og for sig given Interesse, der skulde føre Ministeren til i den Henseende at træde i Opposition til de andre to Medlemmer i Kommissionen, og mindst tror jeg, der kan være Anledning til at frygte noget Saadant, naar man forudsætter, som Mindretallet har gjort, at der om hele Sagens Fremme stadigt skulde gjøres Indberetning fra Ministerens Side til Rigsdagen under en eller anden Form. Med disse Bemærkninger forud-

skikkede tror jeg, at man ved nærmere Overveelse dog maatte vil finde, at der ikke er saa Lidt, der taler for at ordne Tingene paa den Maade, som foreslaaet. Jeg har allerede tidligere henledet Opmærksomheden paa, at disse Kommissioner ere stillede paa en efter vore Forhold noget eiendommelig Maade. Hvor man ellers har Kommissioner til at afgjøre Spørgsmaal, er Sagen gjerne ordnet saaledes, at der er aabnet en Udgang til at bringe Spørgsmaalet, om Kommissionens Afgjørelse er rigtig, ind til nærmere Prøvelse for en overordnet Kommission eller for Regjeringen. Her skulde man nu undtagelsesvis ikke gaa den Vej; Kommissionens Afgjørelse skulde her være urygkelig, uforanderlig og ikke være undergiven nogen yderligere Prøvelse; men jeg tror ikke, at det kan negtes, at der nok kunde forekomme Tilfælde, hvor en enkelt af disse Kommissioner — og der vil jo komme mange af dem — virkelig kunde opfatte Loven stærkt eller gjøre Anskuelse gjældende om dens Udførelse, som maatte mindst Rigsdagen vilde finde stemmende med den Land, i hvilken Loven er given. Det forekommer mig derfor naturligt at aabne Udgang til, at Spørgsmaalet derom kan komme til at foreligge til nærmere Prøvelse. Her er ikke blot Tale om at afgjøre det Spørgsmaal, om Forberne skulle sælges samlede eller i Parceller, eller sælges til fri Eiendom eller til Arvefæste, forsaavidt man i dette Punkt vil følge Mindretallet, men her er ogsaa Tale om, hvor stort og hvilket Areal der skal blive tilbage ved Præstegaarden, og der kan ganske vist, tror jeg, være Tilfælde, hvor der kan optaa Strid om, hvorvidt Kommissionen i den Henseende har truffet det Rigtige. Jeg tror da ogsaa, at man bedst forebygger Misforståelse med disse Kommissioners Virksomhed, naar man ikke stiller dem saaledes, at den slet ikke kan være Gjenstand for nogen Kritik eller Prøvelse. — Hvad Lovudkastets § 8 angaar, som jo handler om Forandringer med Hensyn til Offer og Accidentser, er jo i Virkeligheden Udvalgets Mindretal med en enkelt Undtagelse — idet der jo er et enkelt Medlem af Mindretallet, der har stillet et særligt Forslag under Nr. 18 — ganske enigt med Udvalgets Flertal, og det